

متن پرسش

با سلام و ادب: استاد وقتی زندگی عرفا را مطالعه می‌کنم خیلی از آخرت خودم می‌ترسم. با اینکه سعی خود را در انجام صحیح واجبات می‌کنم ولی باز از این دست خالی، وحشت دارم. آیا می‌شود گفت که نوع واجبات دینی، طوری تنظیم شده که انسان را آهسته، دائمی و همگانی در جریان رسیدن به خدا نگاه می‌دارد؛ و این مقدار نه فشار دارد و نه جلوی زندگی و کارهای روزمره را می‌گیرد. ولی انسان را تبدیل به حضرت عرفان نمی‌کند. خوش خوشک رفتن است! و تا آخر و عوالم بعد هم همین است؟ دیگر ترس از برزخ و عذاب و این‌ها در همین دنیا هم مشکلات، در نتیجه کارهای خودمان اتفاق می‌افتد ولی هلاک نیستیم!!! صوت معاد شما را گوش کرده‌ام و کتابش را هم خوانده‌ام. ولی باز هم از عاقبت و عوالم بعد وحشت دارم. دلم می‌خواهد که از بودن با چنین خالق بی‌نهایتی لذت ببرم ولی هر لحظه از ترس اعمال و غفلت دل، در رنجم که چه شود.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مهم آن است که انسان در نسبت با خدا و ابدیت خود، راه بیفتد و در راهی که در این زمانه برایش گشوده شده، خود را حاضر کند که همان درک عمیق معارف توحیدی است در عین توجه به تاریخی که با انقلاب اسلامی گشوده شده. در این صورت هر چه قدر انسان جلو و جلوتر برود، بیشتر احساس می‌کند عالم او گشوده و در راستای نزدیکی به انسان‌های کامل همچون مولایمان علی «علیه‌السلام» انسانی‌تر شده. در این رابطه اخیراً عرایضی تحت عنوان «علی «علیه‌السلام» معجزه نبوت» شده است. خوب است به آن بحث رجوع شود. موفق

باشید <https://eitaa.com/matalebevijeh/184722>